

Георги Тошев: Не пиша книги за всеки, а само за хора, които носят тайни, които са не само талантливи, но и изключително достойни хора

Аз не съм професионален писател, професионални писатели са Захари Карабашлиев, Георги Господинов... Аз съм журналист, който разказва истории. Биографиите, които съм написал, са за хора - личности, които са белязали моят живот. В семейството, в което съм израснал ходехме много на театър, на кино. Актьори като Цветана Манева, Невена Коканова, Стефан Данаилов са имали реалните шансове в живота си да направят кариера извън България. Техният избор обаче ги е оставил в България. Цветана Манева е била поканена да бъде момичето на Джеймс Бонд в поредицата „Агент 007“, Невена Коканова също получава покана, но решава, че ако замине това ще бележи живота на нейните близки. Стефан Данаилов получава покана да играе във Франция, но се отказва. Стефан Данаилов има 155 филма. За сравнение Робърт де Ниро има около 100.

Важно е да имаме памет, защото паметта е част от националното ни самочувствие. А нашата памет е къса като общество. В биографиите съм се опитал да потърся всички гледни точки към личностите. Например, към личността на Стефан Данаилов, който казваше с ирония „Аз съм човек с много богата банкетна култура“, тоест голям купонджия. А всъщност той освен купонджия и плейбой е един изключително щедър човек. В книгата за Стефан Данилов съм потърсил различни гледни точки от приятели, от жените, които той най-много е обичал, защото е важно „Да не си измислят, когато ме няма“, както казваше един друг голям артист Наум Шопов. Книгите са за това да ни обясняват защо тези хора са именно такива, а не някакви други, защо са по различни от другите, по-известни от другите, по-обичани от другите и по обичащи от другите.

Много са важни фактите, с които боравите, особено във времето на пост истината, на фалшивите новини, на безумните конспирации, които се леят из социалните мрежи. Важното е да проверявате източниците, за да знаете истината. Добрите книги в крайна сметка Ви дават един по пълен поглед върху истината, върху епоха, върху период, те са документи на времето.

Защо реших да пиша за тези хора? Не пиша книги за всеки, а само за хора, които носят тайни. Защото и в живота, и в изкуството винаги са интересни хората, които носят тайни. За които публиката си мисли, че знае всичко за тях, а всъщност знае много малко. Тези хора ме научиха, пишейки за тях, че човек винаги трябва да има нещо, което не да крие, а да спестява. Да не дава всичко от себе си на другите, така като на рентген да го огледат, а да има неща, които да оставя за себе си.

Книгите, които съм направил са с много богата илюстрация. „Добрата книга за публични личности има двойно съдържание – визуален разказ и текстови разказ“, казваше един английски професор. И тези два разказа някъде се срещат, някъде се отблъскват, но при всички положения вървят паралелно, при всички положения ни помага да четем не само през думите, а и чрез снимките.

Това, което обединява всичките ми герои, е че не само носят тайни, но са и много талантиливи и достойни хора. И още едно общо качество – тяхната кариера е устойчива във времето.